

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 20, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:999](#) 23-06-2026

Kon het hof het voor medeplichtigheid vereiste (voorwaardelijk) opzet baseren op de vaststelling dat de verdachte in een eerdere zaak onherroepelijk is veroordeeld voor medeplichtigheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:998](#) 23-06-2026

Mocht het hof het vonnis van de politierechter bevestigen, nu daarin de inhoud van de bewijsmiddelen ontbreekt en de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:997](#) 23-06-2026

Is er belang bij cassatie?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:996](#) 23-06-2026

Kon het hof oordelen dat de verdachte rechtsgeldig afstand heeft gedaan van het recht op rechtsbijstand?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:995](#) 23-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:994](#) 23-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:955](#) 23-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:954](#) 23-06-2026

Kan uit de mededeling van de niet-gemachtigde raadsman worden afgeleid dat verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:953](#) 23-06-2026

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het adres dat de verdachte bij zijn verhoor heeft opgegeven en is opgenomen in akte?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:950](#) 23-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:941](#) 23-06-2026

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door bewezen te verklaren dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 42obis lid 1 onder b Sr, terwijl

deze was toegesneden op artikel 42obis lid 1 onder a Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1008](#) 23-06-2026

Beklag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1009](#) 23-06-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1006](#) 23-06-2026

Beklag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1007](#) 23-06-2026

Beklag.

RECHTSPRAAK

Beklag.

Beklag.

Beoordeling van de cassatiemiddelen en van de ontvankelijkheid van het beroep

De cassatiemiddelen keren zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door de rechtbank van het namens de klager ingediende klaagschrift.

Het oordeel van de Hoge Raad

De rechtbank heeft vastgesteld dat de klager geen verschoningsgerechtigde is als bedoeld in artikel 98 lid 1 Sv. Die vaststelling brengt met zich dat, gelet op wat is vooropgesteld, voor de klager niet de mogelijkheid openstaat tot het indienen van een klaagschrift als bedoeld in artikel 98 lid 4 Sv tegen de beschikking van de rechter-commissaris. De rechtbank heeft de klager op die grond terecht niet-ontvankelijk verklaard in het klaagschrift voor zover dat zich richt tegen de beschikking van de rechter-commissaris.

In een geval als dit, waarin het beklag in het klaagschrift is aangeduid als een beklag dat is gericht tegen de beschikking die de rechter-commissaris op grond van artikel 98 lid 3 Sv heeft genomen, maar uit de inhoud van het klaagschrift ook kan worden afgeleid dat het beklag zich richt tegen het gebruik van de samenwerkingsovereenkomst, op de grond dat niet de juiste procedure is gevolgd die geldt bij de inbeslagneming van een geschrift waarover het verschoningsrecht zich uitstrekt, moet de rechter – zoals de rechtbank kennelijk heeft gedaan – het beklag mede opvatten als beklag op grond van artikel 552a Sv tegen de inbeslagneming van de samenwerkingsovereenkomst. Er moet immers van worden uitgegaan dat de klager het rechtsmiddel heeft willen instellen dat openstond tegen het gebruik van de samenwerkingsovereenkomst (vgl. HR 15 april 2025, ECLI:NL:HR:2025:578, rechtsoverweging 4.3.2).

De rechtbank heeft onder meer vastgesteld dat de samenwerkingsovereenkomst ‘onder het verschoningsrecht van [D] valt’. De rechter-commissaris heeft aan de klager bericht dat zijn beschikking naar (de gemachtigde van) [D] is gestuurd en dat er contact is geweest met [D]. De rechtbank heeft verder vastgesteld dat [D] geen klaagschrift tegen de beschikking van de

rechter-commissaris heeft ingediend en dat niet is gebleken dat [D] zich ten aanzien van de samenwerkingsovereenkomst op het verschoningsrecht heeft beroepen. Hieruit volgt dat [D], als de verschoningsgerechtigde, geen klaagschrift als bedoeld in artikel 98 lid 4 Sv heeft ingediend. De rechtbank heeft daarom, gelet op wat is vooropgesteld, terecht het door de klager ingediende klaagschrift niet-ontvankelijk verklaard voor zover dat tegen de inbeslagneming van de samenwerkingsovereenkomst is gericht.

Aan het vorenstaande doet niet af dat – zoals volgt uit de vaststellingen van de rechtbank – de beschikking van de rechter-commissaris niet (rechtsgeldig) is betekend aan [D]. Uit die vaststellingen volgt immers ook dat [D] op de hoogte is gesteld van de beschikking van de rechter-commissaris, terwijl ook de klager zelf heeft gesteld dat de verschoningsgerechtigde geen beroep doet op het verschoningsrecht en daarom geen klaagschrift heeft ingediend. Ook de namens de klager aangevoerde omstandigheden dat [D] ten onrechte geen beroep zou hebben gedaan op het verschoningsrecht, dat de klager (mede) in verband daarmee een tuchtrechtelijke procedure heeft aangespannen tegen [D] en dat de rechtbank niet de uitkomst van de tuchtprocedure heeft afgewacht, leiden niet tot een andere uitkomst. Het is immers aan de geheimhouder zelf om te beslissen of een beroep wordt gedaan op het verschoningsrecht (vgl. HR 1 maart 1985, ECLI:NL:HR:1985:AC9066). De rechtbank was niet gehouden de uitkomst van de tuchtprocedure af te wachten.

Gelet op het vorenstaande zijn de cassatiemiddelen tevergeefs voorgesteld. Dit brengt dat mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep van de klager niet in behandeling kan nemen (vgl. HR 12 maart 2024, ECLI:NL:HR:2024:312).

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1007

Zaaknummer: 25/03511

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: A.H.J. Saes en S.J.C. van den Wijngaard

Wetsartikelen: art. 98 lid 4 Sv en art. 552a Sv

RECHTSPRAAK

Beklag.

Beklag.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen dat de rechtbank de klager, voor zover het gaat om inbeslaggenomen kledingstukken en gereedschappen, ten onrechte niet als beslagene en dus als belanghebbende in de zin van artikel 552a van het Wetboek van Strafvordering heeft aangemerkt en dat de rechtbank bij haar beoordeling niet de juiste maatstaf heeft aangelegd.

De cassatiemiddelen kunnen niet tot cassatie leiden. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1006

Zaaknummer: 24/04008

Rechters: C. Caminada, F. Damtsteegt en V. van den Brink

Advocaten: L.C. de Lange

Wetsartikelen: art. 552a Sv en art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen dat zowel het bewezenverklaarde opzet op medeplichtigheid aan de diefstal van elektriciteit als het bewezenverklaarde opzet op medeplichtigheid aan de diefstal van water niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Voor de kwalificatie medeplichtigheid is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat het opzet van de verdachte was gericht op het verschaffen van gelegenheid als bedoeld in artikel 48, aanhef en onder 2°, van het Wetboek van Strafrecht, maar ook dat het opzet van de verdachte al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op het door de dader gepleegde misdrijf (vgl. HR 13 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4372).

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte opzettelijk gelegenheid heeft verschaft tot het wegnemen van elektriciteit en van water door het pand ter beschikking te stellen voor de hennepsteelt. Uit de bewijsvoering van het hof volgt immers niet dat de verdachte zich ervan bewust was dat de door hem ontvangen vergoeding van € 1.000 per maand, niet toereikend was om – naast de voldoening van de huurkosten voor de woning van € 700 per maand – de voor het kweken van de aanwezige hoeveelheid hennepplanten extra benodigde elektriciteit en water op legale wijze te kunnen afnemen. Daarnaast heeft het hof geen andere vaststellingen gedaan waaruit het opzet van de verdachte – al dan niet in voorwaardelijke vorm – op het buiten de meter om afnemen van elektriciteit en water voor de hennepsteelt blijkt. Dat het hof heeft overwogen dat het een algemeen bekend gegeven is dat hennepsteelters voor hun kwekerijen (vaak) illegaal stroom en water afnemen en dat daartoe in de woning aanwezige aansluitingen worden gemanipuleerd, kan het oordeel van het hof niet zelfstandig dragen.

De cassatiemiddelen slagen.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 subsidiair en onder 3 subsidiair tenlastegelegde en de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1009

Zaaknummer: 24/01449

Rechters: T.B. Trotman, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: P. van de Kerkhof

Wetsartikelen: art. 3.B Opiumwet

RECHTSPRAAK

Beklag.

Beklag.

Beoordeling van de cassatiemiddelen en van de ontvankelijkheid van het beroep

De cassatiemiddelen keren zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door de rechtbank van het namens de klagster ingediende klaagschrift.

De cassatiemiddelen zijn tevergeefs voorgesteld. Dit brengt dat mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep van de klagster niet in behandeling kan nemen. De redenen daarvoor staan vermeld in de beschikking die de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 25/03511 B, ECLI:NL:HR:2026:1007.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1008

Zaaknummer: 25/03512

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: A.H.J. Saes en S.J.C. van den Wijngaard

Wetsartikelen: art. 552a Sv en art. 98 lid 4 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door bewezen te verklaren dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 42obis lid 1 onder b Sr, terwijl deze was toegesneden op artikel 42obis lid 1 onder a Sr?

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door bewezen te verklaren dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 42obis lid 1 onder b Sr, terwijl deze was toegesneden op artikel 42obis lid 1 onder a Sr?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

Artikel 42obis lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) luidt:

‘Als schuldig aan witwassen wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie:

a. hij die van een voorwerp de werkelijke aard, de herkomst, de vindplaats, de vervreemding of de verplaatsing verbergt of verhult, dan wel verbergt of verhult wie de rechthebbende op een voorwerp is of het voorhanden heeft, terwijl hij weet dat het voorwerp – onmiddellijk of middellijk – afkomstig is uit enig misdrijf;

b. hij die een voorwerp verwerft, voorhanden heeft, overdraagt of omzet of van een voorwerp gebruik maakt, terwijl hij weet dat het voorwerp – onmiddellijk of middellijk – afkomstig is uit enig misdrijf.’

De tenlastelegging is toegesneden op handelen in strijd met artikel 42obis lid 1, aanhef en onder a, Sr. Het door het hof bewezenverklaarde is strafbaar gesteld in artikel 42obis lid 1, aanhef en onder b, Sr. Het hof heeft dus iets anders bewezenverklaard dan was tenlastegelegd.

Daarmee heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:941

Zaaknummer: 24/00635

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt, mede in het licht van een in hoger beroep gevoerd verweer, over de (motivering van de) bewezenverklaring van het medeplegen van oplichting.

Uit de bewijsvoering van het hof kan niet zonder meer worden afgeleid dat – zoals het hof heeft geoordeeld – de verdachte ten tijde van het opstellen en verstrekken van de ‘aanvraag hypothecaire geldlening d.d. 20 augustus 2007’ en van het taxatierapport van 20 december 2007, niet de intentie had om het pand aan de [a-straat 1] in [plaats] als ‘primaire woning’ (zonder dat sprake was van verhuur van die woning) te gebruiken. Mede in het licht van wat over die intentie door de verdediging in hoger beroep naar voren is gebracht is de bewezenverklaring daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan met inachtneming van het arrest van de Hoge Raad van 12 juli 2022, ECLI:NL:HR:2022:1074.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:950

Zaaknummer: 23/02913

Rechters: T. Kooijmans, V. van den Brink en C.N. Dalebout

Advocaten: Janssen, B.G. B.G. Janssen

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het adres dat de verdachte bij zijn verhoor heeft opgegeven en is opgenomen in akte?

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het adres dat de verdachte bij zijn verhoor heeft opgegeven en is opgenomen in akte?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

Uit de stukken moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding niet was gedetineerd, dat hij niet stond ingeschreven in de BRP en dat van hem een adres uit de stukken blijkt, dat voor de hand ligt en redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, namelijk het adres dat de verdachte bij zijn verhoor door de politie heeft opgegeven en dat is opgenomen in de akte van hoger beroep, [a-straat 1] in [plaats 1]. Uit de stukken volgt echter niet dat de dagvaarding in hoger beroep ter uitreiking is aangeboden op dat adres van de verdachte. Het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend is daarom, gelet op wat is vooropgesteld, niet begrijpelijk. Daaraan doet niet af dat een afschrift van de dagvaarding naar het genoemde adres in [plaats 1] is verzonden, nu deze verzending geen deel uitmaakt van de betekening.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:953

Zaaknummer: 24/03794

Rechters: A.L.J. van Strien, T. Kooijmans en V. van den Brink

Advocaten: I.R. Rigter en E. Witte

Wetsartikelen: art. 36e Sv en art. 416 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de mededeling van de niet-gemachtigde raadsman worden afgeleid dat verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting?

Kan uit de mededeling van de niet-gemachtigde raadsman worden afgeleid dat verdachte tevoren bekend was met de dag van de terechtzitting?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep is onder meer het volgende van belang.

- Een akte van uitreiking houdt in dat de dagvaarding van de verdachte in hoger beroep om te verschijnen op de terechtzitting van 11 juli 2024 tweemaal – op 21 mei 2024 en op 4 juni 2024 – is aangeboden aan het BRP-adres van de verdachte, maar dat telkens niemand aanwezig of bereid was om de dagvaarding aan te nemen. Een andere akte van uitreiking houdt in dat die dagvaarding op 19 juni 2024 is uitgereikt aan het openbaar ministerie en dat een afschrift is verzonden aan het BRP-adres van de verdachte.

- Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 11 juli 2024 houdt onder meer in:

‘De verdachte (...)

is, hoewel behoorlijk gedagvaard, niet ter terechtzitting aanwezig.

Als raadsman van de verdachte is ter terechtzitting aanwezig mr. J.M.H.J. Colen, advocaat te Terneuzen, die verklaart niet uitdrukkelijk door de verdachte gemachtigd te zijn de verdediging te voeren.

De raadsman geeft te kennen:

Ik ben niet door cliënt gemachtigd om de verdediging te voeren. Ik heb gisteren met cliënt

gesproken. Hij heeft een groot belang bij de behandeling van zijn strafzaak, maar cliënt werkt als steigerbouwer en hij kan geen vrij krijgen van zijn werk.

Op vordering van de advocaat-generaal verleent het hof verstek tegen de niet verschenen verdachte en beveelt dat met de behandeling van de zaak zal worden voortgegaan.'

- Het arrest van het hof is uitgesproken op 25 juli 2024.
- Namens de verdachte is op 4 december 2024 cassatieberoep ingesteld.

In artikel 432 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting of van de nadere terechtzitting de verdachte tevoren bekend was.

Volgens het weergegeven proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 11 juli 2024 heeft de raadsman van de verdachte daar medegedeeld dat hij de verdachte de dag voor die terechtzitting heeft gesproken, dat de verdachte een groot belang heeft bij de behandeling van zijn strafzaak, maar dat de verdachte werkt als steigerbouwer en geen vrij kan krijgen van zijn werk. Daaruit moet worden afgeleid dat de verdachte met de dag van de terechtzitting van het hof van 11 juli 2024 tevoren bekend was. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1, aanhef en onder c, Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 25 juli 2024. Het beroep is echter pas ingesteld op 4 december 2024. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:954

Zaaknummer: 24/04414

Rechters: T. Kooijmans, V. van den Brink en C.N. Dalebout

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: art. 432 lid 1 onder c Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel dat door het openbaar ministerie is voorgesteld

Het cassatiemiddel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van, kort gezegd, het in zaak A tenlastegelegde witwassen van een Mercedes.

Dat een voorwerp ‘afkomstig is uit enig misdrijf’ (als bedoeld in artikel 420bis en volgende Sr), kan, als op grond van de beschikbare bewijsmiddelen geen rechtstreeks verband valt te leggen met een bepaald misdrijf, niettemin bewezen worden geacht als het op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is. Het is aan het openbaar ministerie bewijs aan te dragen van dergelijke feiten en omstandigheden.

Als de door het openbaar ministerie aangedragen feiten en omstandigheden een vermoeden rechtvaardigen dat het niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is, mag van de verdachte worden verlangd dat hij een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring geeft dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is. De omstandigheid dat deze verklaring van de verdachte mag worden verlangd, houdt niet in dat het aan de verdachte is om aannemelijk te maken dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is.

Als de verdachte zo’n verklaring geeft, ligt het op de weg van het openbaar ministerie nader onderzoek te doen naar die verklaring. De rechter zal dan mede op basis van de resultaten van dat onderzoek moeten beoordelen of ondanks de verklaring van de verdachte het witwassen bewezen kan worden op de grond dat (het niet anders kan zijn dan dat) het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is.

Als zo’n verklaring uitblijft, mag de rechter die omstandigheid betrekken in zijn overwegingen over het bewijs. (Vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2352.)

Het hof heeft onder meer het volgende overwogen. De in de tenlastelegging in zaak A onder 1

bedoelde Mercedes behoorde toe aan [naam 1]. Er zijn aanwijzingen dat het vermogen van [naam 1] van misdrijf afkomstig is en dat de verdachte na het overlijden van [naam 1] handelingen heeft verricht ten aanzien van de Mercedes. [naam 1] is niet voor witwassen of onderliggende gronddelicten vervolgd en de in artikel 6 lid 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) neergelegde onschuldpresumptie staat eraan in de weg dat postuum de schuld van [naam 1] aan een strafbaar feit wordt vastgesteld. Daarvan zou sprake zijn als zou worden vastgesteld dat de Mercedes uit misdrijf afkomstig is, waarbij de mogelijkheid dat dit misdrijf een door [naam 1] gepleegd strafbaar feit is niet denkbeeldig zou zijn.

Op deze overwegingen heeft het hof gebaseerd dat het ‘verder geen oordeel kan en zal geven aangaande de al dan niet criminele herkomst van het vermogen van [naam 1] en de hier in geding zijnde Mercedes’. Het hof heeft de verdachte vervolgens vrijgesproken van, kort gezegd, het witwassen van de Mercedes. Daarmee heeft het hof, nog los van wat in de conclusie van de advocaat-generaal naar voren is gebracht over artikel 6 lid 2 EVRM, miskend wat onder 3.3 is vooropgesteld. Het hof had slechts te beoordelen of de Mercedes als zodanig uit enig misdrijf afkomstig was en niet of [naam 1] persoonlijk in verband daarmee een strafrechtelijk verwijt kan worden gemaakt (vgl. HR 5 september 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6712, rechtsoverweging 7.2).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het in zaak A onder 1 tenlastegelegde, voor zover deze inhoudt, kort gezegd, dat de verdachte twee horloges heeft witgewassen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het in zaak A onder 1 tenlastegelegde feit en de strafoplegging;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt de beroepen voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:955

Zaaknummer: 25/02892

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: art. 420bis Sr en art. 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte stoffen en voorwerpen voorhanden heeft gehad waarvan hij en zijn medeverdachte ernstige reden hadden te vermoeden dat zij 'bestemd waren tot' het plegen van een van de in artikel 11 lid 5 van de Opiumwet strafbaar gestelde feiten.

Het hof heeft geoordeeld dat in de bewezenverklaarde periode de verdachte samen met de medeverdachte voorwerpen en stoffen voorhanden heeft gehad die bestemd zijn tot het grootschalig telen van hennep. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat de verdachte, samen met de medeverdachte, op meerdere dagen in de woning heeft gewerkt, terwijl verspreid over de gehele woning onmiskenbaar voorwerpen lagen die bestemd waren voor het telen van hennep. In het licht van wat is vooropgesteld, is het oordeel van het hof niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft immers ook vastgesteld dat – gelet op de bevindingen van het strafrechtelijk onderzoek – duidelijk sprake was van een ontmantelde hennepkwekerij en dat de verdachte, samen met een ander, al voordat de politie waarnemingen deed, de woning heeft opgeruimd onder meer door lampen, ventilatoren en zakken met vuil uit de woning te halen. Het hof heeft verder geen nadere vaststellingen gedaan over het uiteindelijke doel van het voorhanden hebben van de voorwerpen en stoffen door de verdachte en de medeverdachte.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:994

Zaaknummer: 23/04412

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en F. Posthumus

Advocaten: Broere, M. M. Broere

Wetsartikelen: art. 11 lid 5 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte stoffen en voorwerpen voorhanden heeft gehad waarvan hij en zijn medeverdachte ernstige reden hadden te vermoeden dat zij 'bestemd waren tot' het plegen van een van de in artikel 11 lid 5 van de Opiumwet strafbaar gestelde feiten.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/04412, ECLI:NL:HR:2026:994.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:995

Zaaknummer: 23/04411

Rechters: T.B. Trotman, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: Broere, M. M. Broere

Wetsartikelen: art. 11 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdachte rechtsgeldig afstand heeft gedaan van het recht op rechtsbijstand?

Kon het hof oordelen dat de verdachte rechtsgeldig afstand heeft gedaan van het recht op rechtsbijstand?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van een verweer dat strekt tot strafvermindering in verband met een vormverzuim. Het keert zich daarbij tegen het oordeel van het hof dat de verdachte rechtsgeldig afstand heeft gedaan van haar recht op rechtsbijstand voorafgaand aan en tijdens het politieverhoor.

Het oordeel van de Hoge Raad

Het hof heeft het verweer verworpen dat de verdachte niet rechtsgeldig afstand heeft gedaan van haar recht op rechtsbijstand. Daaraan heeft het hof allereerst ten grondslag gelegd dat de politie de verdachte niet onjuist heeft voorgelicht door haar mede te delen dat zij voorafgaand aan en tijdens het verhoor recht heeft op bijstand van een zelf te betalen raadsman. Hiertoe heeft het hof overwogen dat de verdachte niet was aangehouden en dat niet-aangehouden verdachten in beginsel alleen recht hebben op een zelf te betalen raadsman. Het hof heeft verder overwogen dat de verdachte aan de Ratz geen aanspraak op kosteloze consultatie- en verhoorbijstand kon ontlenen. Volgens het hof voorziet de Ratz in kosteloze rechtsbijstand wanneer 'sprake is van complexe juridische vraagstukken die gespecialiseerde rechtshulp vereisen'. Naar het oordeel van het hof is daarvan in dit geval geen sprake. Hiermee heeft het hof miskend dat, gelet op het weergegeven beleidskader van de Raad voor Rechtsbijstand, een adviestoevoeging zelfredzaamheid ook kan worden afgegeven wanneer sprake is 'van geen tot beperkte zelfredzaamheid bij de betreffende burger'. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Dit leidt echter niet tot cassatie. Uit het samenstel van de weergegeven bepalingen volgt, zoals het hof terecht heeft overwogen, dat niet-aangehouden verdachten voorafgaand aan en tijdens het verhoor geen recht op kosteloze bijstand van een raadsman hebben. De Ratz biedt de Raad

voor Rechtsbijstand de mogelijkheid om, op aanvraag, een adviestoevoeging zelfredzaamheid af te geven voor het verlenen van consultatie- en verhoorbijstand door een raadsman aan een niet-aangehouden verdachte, die deze bijstand in dat geval kosteloos ontvangt. De verplichting op grond van artikel 27c lid 2 in samenhang met artikel 28 lid 1 Sv om de niet-aangehouden verdachte mededeling te doen van het recht op rechtsbijstand, omvat niet de verplichting om die verdachte te informeren over de eventuele mogelijkheden van kosteloze rechtsbijstand, zoals die mogelijkheid om een aanvraag in te dienen voor een adviestoevoeging zelfredzaamheid voor de verlening van kosteloze consultatie- en verhoorbijstand. Gelet hierop heeft het hof kunnen oordelen, zoals het hof kennelijk heeft gedaan, dat de wettelijk voorgeschreven mededelingen zijn gedaan door de politie, wat er ook zij van de motivering van dat oordeel.

Het voorgaande neemt niet weg dat het wel zou aansluiten bij het in artikel 2 Ratz geformuleerde doel, als de politie bij het uitnodigen van een verdachte voor verhoor de verdachte attent maakt op de mogelijkheid – als aan de daarvoor geldende voorwaarden is voldaan – van kosteloze consultatie- en verhoorbijstand op grond van de Ratz, bijvoorbeeld door de mogelijkheid om (tijdig) een hiertoe strekkende aanvraag in te dienen bij de Raad voor Rechtsbijstand te benoemen in de uitnodigingsbrief en in de brochure over de rechten van de verdachte.

Aan de verwerping van het verweer dat de verdachte niet rechtsgeldig afstand heeft gedaan van haar recht op rechtsbijstand heeft het hof verder ten grondslag gelegd dat de verdachte niet als kwetsbaar hoeft te worden aangemerkt. Dat oordeel is niet toereikend gemotiveerd. Het hof heeft vastgesteld dat – zoals ook in het verhoor van de verdachte bij de politie naar voren is gekomen – bij de verdachte, die werd verhoord over mishandeling en bedreiging van een medewerker van de jeugdzorginstelling waar zij verbleef, sprake is van een autismespectrumstoornis, een dysthyme stoornis en een sociale stoornis, maar heeft er geen blijk van gegeven te hebben onderzocht of, gelet op die stoornissen, de verdachte redelijkerwijs in staat is geweest te oordelen over de mogelijke gevolgen van het doen van afstand van het recht op rechtsbijstand. Gelet daarop kunnen de andere door het hof in aanmerking genomen omstandigheden – kort gezegd – over het vermogen van de verdachte om vragen te begrijpen en de indruk die de verdachte maakte op de terechtzitting in hoger beroep, het oordeel van het hof niet dragen.

Ook dit leidt echter niet tot cassatie. Het verweer van de verdediging dat de verdachte niet rechtsgeldig afstand heeft gedaan van haar recht op rechtsbijstand, strekte tot strafvermindering. Voor toepassing van strafvermindering is vereist dat de verdachte door het vormverzuim daadwerkelijk nadeel heeft ondervonden (vgl. HR 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889, rechtsoverweging 2.3.2). Omdat de verklaring die de verdachte bij de

politie heeft afgelegd niet voor het bewijs is gebruikt, heeft de verdachte in dit opzicht geen nadeel ondervonden van het ontbreken van rechtsbijstand bij het verhoor. De verdediging heeft in hoger beroep niet aangevoerd dat de verdachte hierdoor op andere wijze in haar verdediging is geschaad. Gelet daarop heeft het hof het tot strafvermindering strekkende verweer slechts kunnen verwerpen.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:996

Zaaknummer: 24/04832

Rechters: A.L.J. van Strien, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 359a Sv, art. 302 lid 1 Sr, art. 45 Sr, art. 285 lid 1 Sr en art. 28b lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Is er belang bij cassatie?

Is er belang bij cassatie?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt). Het voert daartoe aan dat niet uit de stukken blijkt dat de dagvaarding aan een medewerker van het openbaar ministerie is uitgereikt.

Uit de stukken kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding in hoger beroep niet was gedetineerd, dat zij niet stond ingeschreven in de BRP, dat van haar niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland bekend was en dat van haar ook niet een adres in het buitenland bekend was. Uit de stukken volgt echter niet dat de dagvaarding in hoger beroep is uitgereikt aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan. Het kennelijke oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend is daarom, gelet op wat is vooropgesteld, niet begrijpelijk. Daaraan doet niet af dat de dagvaarding wel is uitgereikt op het kantooradres van de advocaat dat is vermeld in de akte instellen hoger beroep en in de daaraan gehechte schriftelijke bijzondere volmacht van de advocaat van de verdachte, nu het kantooradres van de advocaat niet geldt als een adres zoals bedoeld in artikel 36e lid 1, aanhef en onder b, Sv (vgl., over artikel 36g lid 1, aanhef en onder c, Sv, HR 12 december 2023, ECLI:NL:HR:2023:1701, rechtsoverweging 2.4.2).

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Dit hoeft om de volgende redenen niet tot cassatie te leiden. Als in dit geval in overeenstemming met artikel 36e lid 2, aanhef en onder b, Sv de dagvaarding zou zijn uitgereikt aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan, dan zou dat niet hebben geleid tot de toezending van een afschrift van de dagvaarding op grond van artikel 36e lid 2, aanhef en onder b, Sv naar een adres van de verdachte en die uitreiking zou ook niet hebben geleid tot een nieuwe poging om de dagvaarding alsnog uit te reiken op een adres van de verdachte. Uit de onder 2.2.1 weergegeven stukken volgt namelijk dat van de verdachte pas vanaf 13 juli 2025 een adres bekend is geworden. In dit geval zou dan wel – gelet op wat uit het weergegeven

proces-verbaal blijkt en in aanmerking genomen dat de verdachte ten tijde van die uitreiking niet was ingeschreven in de BRP en niet was gedetineerd in Nederland, en ook niet een feitelijke woon- of verblijfplaats van haar in Nederland of een adres in het buitenland bekend was – gelden dat de rechter in hoger beroep bij afwezigheid van de verdachte en een door haar op grond van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman, de zaak niet in behandeling zou mogen nemen voordat een afschrift van de dagvaarding in hoger beroep was verzonden naar het in de akte rechtsmiddel dan wel het in de schriftelijke bijzondere volmacht vermelde kantooradres van de advocaat (vgl. HR 12 december 2023, ECLI:NL:HR:2023:1701, rechtsoverweging 2.4.3).

Het komt er dus op neer dat ook als de dagvaarding wel op grond van artikel 36e lid 2, aanhef en onder b, Sv zou zijn uitgereikt aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan, deze de verdachte niet zou hebben bereikt, terwijl vervolgens (een afschrift van) de dagvaarding bij het in de schriftelijke bijzondere volmacht vermelde kantooradres van de advocaat terecht zou (moeten) zijn gekomen. In dit specifieke geval heeft het verzuim om de dagvaarding uit te reiken aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan – in vergelijking met de gang van zaken die uit de weergegeven stukken blijkt en die inhoudt dat de dagvaarding aan het kantooradres van de advocaat is uitgereikt – niet tot een voor de verdachte ander resultaat geleid. De verdachte heeft daarom onvoldoende belang bij de in het cassatiemiddel aangevoerde klacht.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:997

Zaaknummer: 24/02398

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: N. Roos

Wetsartikelen: art. 231 lid 2 Sr, art. 416 lid 2 Sv en art. 36e lid 2 onder b Sv

RECHTSPRAAK

Mocht het hof het vonnis van de politierechter bevestigen, nu daarin de inhoud van de bewijsmiddelen ontbreekt en de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

Mocht het hof het vonnis van de politierechter bevestigen, nu daarin de inhoud van de bewijsmiddelen ontbreekt en de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof – door bevestiging van het vonnis van de politierechter – ten aanzien van de bewezenverklaring van het tenlastegelegde in de zaak met parketnummer 15-008952-23 niet de inhoud van de gebruikte bewijsmiddelen heeft opgenomen in zijn uitspraak, terwijl het hof daartoe was gehouden omdat de raadsman van de verdachte in hoger beroep ten aanzien van deze feiten vrijspraak heeft bepleit.

De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het tenlastegelegde in de zaak met parketnummer 15-008952-23. Het hof had het vonnis daarom alleen mogen bevestigen met de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, die bestaat uit de in artikel 359 lid 3, eerste volzin, Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen voor het in de zaak met parketnummer 15-008952-23 onder 1 en 2 bewezenverklaarde (vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026). Hier is immers geen sprake van de situatie dat de enkelvoudige kamer van het hof mondeling arrest wijst als bedoeld in de Regeling aantekening mondeling vonnis door politierechter, kinderrechter, economische politierechter, de kantonrechter en de enkelvoudige kamer voor behandeling van strafzaken in hoger beroep van 2 oktober 1996 (Stcrt. 1996, 197).

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden

tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het eerste en het tweede cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 15-008952-23 onder 1 en 2 tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:998

Zaaknummer: 24/01930

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: L.C. de Lange

Wetsartikelen: art. 359 lid 3 Sv, art. 378 lid 2 Sv en art. 423 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof het voor medeplichtigheid vereiste (voorwaardelijk) opzet baseren op de vaststelling dat de verdachte in een eerdere zaak onherroepelijk is veroordeeld voor medeplichtigheid?

Kon het hof het voor medeplichtigheid vereiste (voorwaardelijk) opzet baseren op de vaststelling dat de verdachte in een eerdere zaak onherroepelijk is veroordeeld voor medeplichtigheid?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 1 subsidiair tenlastegelegde. Het klaagt dat het voor medeplichtigheid vereiste opzet op het grondfeit niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk gelegenheid heeft verschaft tot en opzettelijk behulpzaam is geweest bij het plegen van een misdrijf, te weten het telen en het opzettelijk aanwezig hebben van hennep. Daartoe is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat het opzet van de verdachte was gericht op het verschaffen van gelegenheid en het behulpzaam zijn als bedoeld in artikel 48, aanhef en onder 1° en 2°, van het Wetboek van Strafrecht, maar ook dat het opzet van de verdachte al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op dat misdrijf (vgl. HR 13 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4372).

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De verdachte is in een eerdere strafzaak veroordeeld voor medeplichtigheid aan de teelt van hennep. In die zaak had de verdachte voor een ander een woning gehuurd, waarin vervolgens een hennepplantage was aangetroffen, en heeft de verdachte bij de politie verklaard dat zij op de hoogte was van het voornemen om in de woning een hennepplantage op te bouwen. Na deze veroordeling heeft de verdachte de in de tenlastelegging bedoelde woning voor een ander gehuurd. Ook in die woning is vervolgens een hennepplantage aangetroffen. In beide zaken heeft de verdachte nooit in de betreffende woningen verbleven, liet zij tegen een beloning de huur en het energiecontract voor die woningen op haar naam zetten en kreeg zij het geld om de huur en de energierekening te

voldoen van degene die haar de beloning in het vooruitzicht had gesteld.

Op basis van onder meer deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat, 'gelet op de grote overeenkomsten met de vorige zaak en haar onherroepelijke veroordeling daarvoor', de verdachte het voor de medeplichtigheid vereiste (voorwaardelijk) opzet heeft gehad op de teelt en de aanwezigheid van hennep. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van één maand en de taakstraf van veertig uren volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:999

Zaaknummer: 23/04885

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: M.A.C. de Bruijn en L.C. Hemmer

Wetsartikelen: art. 3.B Opiumwet en art. 3.C Opiumwet